

til at støtte Bestræbelserne for en forøget Beskæftigelsesgrad, men vi er ikke villige dertil under en Form af Told, saaledes at vi derigennem vilde faa Vanskeligheder for andre Erhverv her i Landet og hidføre en Fordyrelse af Varerne herhjemme. Det ærede Medlem sagde, at Staten burde gøre sit yderste. Ja, men Staten har ogsaa gjort sit yderste, Staten har gjort det, som den i hvert Fald efter vor Mening kan gøre, for at komme Industri og Haandværk til Hjælp under de nuværende Forhold, uden at gøre Indgreb overfor de andre Erhverv og uden at gøre Indgreb overfor Skatteyderne i en saadan Grad, at de bliver belastet for haardt derved. Vi har jo bl. a. det Forslag, som her foreligger til Behandling. Det indeholder netop — jeg sagde det i Gaar og vil ogsaa gerne sige det i Dag — gode Incitament i Retning af at bringe Omkostningerne ned, idet det indeholder Hjemmel til at anskaffe Maskiner paa rimelige Laane- og Afdragsvilkkaar, hvorved Driftsøkonomien selvfølgelig kan forbedres, og det indeholder Hjemmel for Støtte til Eksport. Derigennem kan Beskæftigelsesgraden forøges, men vi kan hverken gaa med til Forsøg ad Toldvejen eller ad Importreguleringsvejen. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget, saaledes som det foreligger her ved tredje Behandling, til endelig Vedtagelse.

Ellinger: Hvis jeg ikke dermed fornærmer den højtærede Erhvervsminister, maa jeg maaske begynde med at fremsætte et Par Bemærkninger til det ærede Medlem, der nys talte.

Det er en Fejltagelse, at jeg skulde have sagt, at efter min Mening var Landboerne i Færd med at gaa over til Toldstandpunktet; jeg har heller ikke sagt, at der var ved at vaagne en Forstaaelse ude paa Landet overfor Bybefolkningen. Intet af dette har jeg sagt; jeg har nok set i Bladene, at en Venstremand som en enlig Svale har udtalt sig saadan og saadan angaaende Toldspørgsmaalet, men jeg personlig er nu altid meget varsom med at drage Slutninger af sligt. Hvad jeg har sagt, er dette, at den højtærede Erhvervsminister altid paa Møder ude i Landet taler om den manglende Forstaaelse af Forholdene inde i Byen, som Venstre lægger for Dagen paa Rigsdagen, og det eneste, jeg har sagt her med Hensyn til Venstre og Landbruget, er, at jeg ikke kan tro andet, end at der ogsaa indenfor Venstre her paa Rigsdagen vil være Folk, som, hvis Ministeriet i den alvorlige Situation, hvori vi faktisk befinder os med Hensyn til Arbejdsløsheden, virkelig

vil gøre en Kraftanstrengelse, vil være lyd- høre overfor dette; og maaske tillige blandt de Radikale, men det er dog vist ikke værd at faa radikale Talere op om dette Spørgsmaal, for de vil naturligvis blot betyde deres Tro paa de skimlede Doktriner, som Socialministeren har talt om.

Men det er ikke rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at Told vil fordyre; hverken Told eller Importregulering, som i og for sig tilstræber det samme, om end ad forskellige Veje, behøver nødvendigvis at fordyre Varerne, og vi har for et Par Aars Tid siden haft det soleklareste Bevis derpaa med Hensyn til Skotøjet.

Det ærede Medlem siger, at Staten allerede har opfyldt det Krav, som jeg før stillede, at gøre sit yderste for at afhjælpe Arbejdsløsheden. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det faar han ikke den højtærede Erhvervsminister til at slutte sig til, thi Erhvervsministeren er jo meget misfornøjet med, at det yderste, det ærede Medlem vil gaa med til, ligger langt borte fra det yderste, Ministeren vil. Der kommer vi ingen Vegne uden at træde andre Erhverv for nær, siger det ærede Medlem, og uden at lægge Byrder paa Skatteyderne. Men vi er jo allesammen om Bord i det samme lille Skib og maa hjælpe hinanden fremefter, og er det nogen Fornøjelse — det har jeg i alt Fald ikke hørt før — for Skatteyderne at give store Beløb, mange Millioner ud til sociale Udgifter i Anledning af Arbejdsløsheden, er det ikke en langt større Fornøjelse at være fri for disse Udgifter og se, at Borgerne i højere Grad kan faa deres Indtægt ad Arbejdets Vej? Det kan imidlertid godt være, som jeg før sagde, at man kommer til at betale mere for dansk Arbejde. Jeg nævnte før, at Statsinstitutionerne har faaet et udtrykkeligt Paalæg om, at de skal give mere for Arbejdet, end man behøver at give for udenlandsk Arbejde, idet de skal foretrække dansk Arbejde. Det er klart, at det gaar ud over Skatteyderne, at man skal betale 20—30 pCt. mere for indenlandsk Arbejde end for det udenlandske, det maa Skatteyderne betale. Jeg mener imidlertid, det er godtgjort baade ad Erfaringens Vej og ved fornuftige Mænds Tale — jeg henviser atter til Telefondirektør Johannsens Pjece —, at en Mængde Virksomheder ved en Forhøjelse af Beskæftigelsesgraden kunde sætte mange flere Hænder i Arbejde.

Den højtærede Erhvervsminister benægtede altsaa ikke de Kendsgerninger, jeg havde nævnt med Hensyn til Bankforholdene, Bankulykkerne, men den højtærede Mini-